

Jindra

Román z českého života od J. Klieperry.

Opustila spěšně pokoj a kráče-la vedle kuchyně na druhou stranu domu, kde byly v přízemí pokoje chlapců a Lípovy. Přibytěk byl otevřen, vstoupila; první velký pokoj sloužil Lípovi a chlapcům za síň učební, na levo vedle ní byl pokoj Lípův a na pravo opět zvláštní ložnice i přibytěk o-bou hochů; tisklák někde venku, prosti jsouce na dnešek již učení; rychle vstoupila pak do pokoje Lípova. Zrak její padl na vě-šák, stojící v koutě pokoje. Tam visel kabát, který před chvílí Lípa odložil. Čerstvě sáhla do kapsy náprsní a vyňala psaní. Bážívě se ohlédla a naslouchajíc, nejdle-ší někdo, rychle pak rozbalila list a četla.

Dopis psán byl od matky Lípo-vy vlastnoručně, slohem prostým a písmem staré venkovanky, nade vše však srdečné a upřímné. Hlav-ní obsah jeho byla prosba k syno-vi, aby matce pomohl, možno-li, penězi. Na domku, kterýž patřil matce Lípové, a tvořil s nepatrný-mi políčky celé jmění stařeňáka i její výživu, vázly některé dluhy. Především věřitel postoupil pohle-dávky své jinému a ten usloval o zaplacení. Matka, obávajíc se sy-na obtěžovati, kterýž jí as před čtvrt rokem značnou sumou po-mohl, nepásla synovi dříve ničeho, doufajíc, že jinde sobě peníze opa-tří. Když však nedáje jí selhala a ona odnikud peněz vypůjčiti si nemohla, byla nucena přece opět syna obtěžovati prosbou o pomoc. Hrozilo se jí prodejem domku, rodného to domku i Lípova a do hlady platební bylo již jen asi osm dní. V této své strašlivé úzkosti žádala matka syna takřka úpl-ně za příspěví. Ze slov jejích vy-zírala strašlivá úzkost stařeňáka, jež má ztratit krov svůj nyní na konci života.

Amálka dočetla a rychle list slo-žila, strčila jej do kapsy a opu-stita přibytěk Lípův. Spěchala do pokoje, jež s Jindrou obýva-ly a povděčna jsouce, že jí doma nezastihla, vešla do svého poko-je, kde vrhla se do lenošky, sama zůstala.

Nyní ovšem porozuměla, proč k této otázce její Lípa neodpověděl, jak si toho přála. Šlo zde o pý-chu a hrdost mužovu, který by se byl sám přiznal k chudobě své a tu obyčejně skrýváme, aspoň vel-mi neradi se k ní přiznáváme. A-málka vychována jsou v bohatém domě Jarýnově a sama obdařena značným bohatstvím, nepoznala dosud obtíží a nesází chudoby; dnes ponejprv viděla, jak těžkým a krutým losem je tím, kteří jí sti-ženi jsou. Jen o částku as tři set zlatých zde běželo, a přece půso-bily peníze tu zoufalé, bezesné no-ci matce Lípové, ubohé, opuštěné stařeňá, ba snad ještě tíže ležely na Lípovi. Věděla skoro jistě, že Lí-pa nebude mít peněz, vysvítalof z listu jeho matky, že jí před třemi měsíci značné částky poskytl; mi-mo to stál před krátkým časem Lípu doktorát mnoho, a měla A-málka dosti praktického rozhledu již v životě, že, jakkoli Lípa od Jarýna dobře placen byl, přece je-šom skrovnými vládl prostředky. Mohla tedy určitě souditi, že Lípa nebude mocti snažnou prosbu ma-tčinu vyplnit a tím méně, any pe-níze do osmi dnů složit se mají, jakož i v nelehodě tu velmi těžce ponese a tím více trpěti bude, čím méně před ostatními v domě Jarý-nově bude utajovati svůj zármu-tek. Ó jak ráda by mu pomohla! A mohla by mu skutečně pomoci!

— Stáží, tu jí projela myšlenka klavou, a Amálka se jí chopila ce-lou silou.

Rychle vyskočila a spěchala ke skříni, jež stála nedaleko ní v po-koji, otevřela ji a s přehledem její vyňala malou ozdobnou skříňku, v níž své skovity ukládala. Z ní vzala balíček papírův a rozdlážíval jej, počala hodlivě přepočítávati bankovky v něm zabalené.

Byla hotova.

"Ach, něco více polovička!" pravila a povzdechem, sečetli pe-níze. "Avšak i Jindra bude mít asi tolik," vzpomněla si radostně

opět, leč tvář její se brzo zakalila: "Ne, ne, kdybych i od ní vše si vy-půjčila, on by toho nepřejal; by-lať by tím též jeho mužská pýcha příliš pokročena. Avšak oheďdy jsem slyšela, že kočí Josef u žida Brauna ve vesmíre hodinky zastavil; což kdybych i já tyto "malé-kosti" a ruce její nedbale přebí-rały četné šperky a ozdoby — "židé jsou mléčeliví — ano, tak to půjde! Večer až se setmí, k Brau-novi sama doběhnu — a Lípovi tak bude pomoheno!" Oči její zářily radostným uspokojením. Vybra-la několik cennějších kusů ze skříňky a zabalila je rychle do papíru, strčila je k sobě do kapsy. Skříňku pak opět zavřela a potě-šena opouštěla svůj pokoj. —

Druhý den z rána ještě před snídaním procházel se Lípa zamy-šlen v odlehlejší části zámeckého parku. V noci špatně spal, obíral se ustavičně psaním matčiným a nevěděl si rady, jak by žádosti je-jí vyhověl. — Právě se zatáče k houštině k zámku blíže, an ušel spěchajíc k němu Amálku. Vida na spěchu jejím, v němž přímo k němu kráčela, že nejspíše jeho hledá, šel jí v ústřety a pozdravil ji.

Amálka skutečně u něho se za-stavila, sklopila oči a po krátkém rozpakování se pravila zaměně-na:

"Pane Lípo, odpusťte mi, že přec moc vkrádám se do vašeho tajemství. — Vy potřebujete nut-ně tři sta zlatých — zde jsou: u-žijte je, jak se vám líbí, jsou mým majetkem; nikdo o nich ne-ví; učiníte mi nevýslovnou radost, přijmete je; pýcha vaše v tom ni-čeho neutrpí, přijmete-li je jen ja-ko dočasnou půjčku ode mne, o níž se nikdo ničeho nedoví." Slo-va mladého děvčete chvěla se bla-hostí i láskou, mezi tím co Lípovi balíček s penězi podávala. Lípa při prvních slovech Amálčiných neobyčejně se zarazil. Podivil se nemálo, že mladé děvče ví o jeho záležitosti, již žádnému svěťiti ne-chtěl. Ještě více jej však překva-pilo její nabídnutí peněz. Věřil již v slechetnou povahu i ryzí srd-ce Amálčino, zde měl k tomu do-klad neklamný. Porozuměl úplně slechetnému děvčeti a nemohl i-šlechotně poňáti pohled plný ná-klonnosti k němu, který, vzbuzen byv slechetným jedním dívči-ným, z jeho oka k ní zaletěl. Avšak i v tomto okamžení její oby-čejná rozvaha opět záhy opanova-la, a on uchopil ji za ruku a hledě jí upřímně do tváře, pravil:

"Srdečné, upřímné díky, sleč-no, za vaše krásné jednání; nemu-síte se za ně hanbiti. Oceňuji bý-mysl váš tak, jako by skutečně byl proveden; peníze však přijmouti nemohu."

"Pane Lípo, netrapte sebe i — "mne" chtěla dodati, ale je-ště věna osudné slovo potlačila, "a nezkazte mi radost, na níž jsem se tolik a tak upřímně těšila. O-pakují vám, že žádný o tom ničeho neví a neví; vy peníze mítí musíte, přijmete je!"

"Nemohu, nesmím," odvětil pevně Lípa.

"Můžete, smíte, ano vy musíte! Vaše matka peníze do několika dnů musí mítí," nutila dárklivě a horlivě Amálka, nerozpakuje se použití mocného jména Lípovy matky.

"Má matka je má mti a bude je skutečně mítí," odpověděl bez-ohledně Lípa, jsa nyní již jist, že A-málka psaní četla.

"Ó té hrde vaší mužské pý-chy!" zvolala skoro v slzách A-málka. "Nevím, co je na tom mu-že nedůstojného, podává-li přitel v čas potřeby pomocnou půjčku jen na čas svému příteli."

"Nezapomenu nikdy na tento krásný okamžik v životě svého," — opětoval vroucně Lípa, tiskna jemně ruku Amálčino, která se v jeho pravici chvěla, "ale obět tu-žed to od vás přijmouti nesmím — ne-mohu. Ostatně vás ještě jednou ubezpečuji, že matce peníze opa-třím." A i přivínuv štlou ruku mladé dívky k ústům svým, slech-ka se jí uklonil a z vděčným po-hledem od ní se obrátiv, kráčel spěšně hlouběji do parku.

Z očí Amálčiných vytryskly dva bohaté proudy slz, a ona sot-va potlačuje úpěnlivý pláč, po-chvíli s hlavou v zármutku hlubo-ře skloněnou a s těžkým bolem v srdci vracela se po cestě, po níž prve spěchala. Lípa nejen že jí zkazil velikou radost, na níž po-celou noc tak dětinsky a vše se těšila, zamítnutí peněz jejích mělo pro ni ještě jiný, daleko závažněj-ší význam, kterýž jí vstoupal z po-vzdálí na mysl jako mrak zhoubu věštící.

Ještě jednou po dvou dnech poku-sila se přemluvití Lípu, tento jí však odpověděl už veselé:

"Právě dnes jsem peníze matce odeslal, pan Jarýn mi je dobroti-vě i šlechetně na srážku mého služného napřed vyplatil."

X.

Uběhlo několik dní. Pan Jarýn byl asi na týden odejel do Prahy a měl teprve za dva neb tři dny se vrátiti. Byl krásný podzimní den; paní Jarýnová ho použila a vyjela si s oběma chlapeč do sousedního městečka. Děvčata a Lípa zůsta-li samotni doma. Amálka ve sroz-umnění s Jindrou žádala Lípu, aby je dnes využíval v parku ve švý-carském domku, aby krásného dne užily venku. Lípa připověděl tak ušlechtil, nestaral se dále o mladé dámy; zdržel se více než hodinu doma pracuje a pak vyšel si na procházku, hodlaje zažmídní vrá-tky hned dostaviti se do parku k učení.

Bylo již více nežli čtyři hodiny. Obě děvčata meškala po celé od-půldne v parku a pak se odebrala již k švýcarskému domku. Ten stál na malém vršku skoro na kon-ci parku a pod ním rozprostírala se hladina dosti rozsáhlého rybní-ka, který tvořil elipsu, v jejímž středu pak vystupoval malý o-strůvek, ozdobený vodními květi-nami a sedadlem. Na rybníku by-li asi tři malé, lehké loďky uvá-zané blíže domku. Jedna z nich, nejmenší, byla odvázána; v ní se-děla Jindra opatrně vesly a pro-jížděla se po rybníku. Nebylo po-prvé, co Jindra na nejistém člun-ku pevnou rukou řídila jeho běh, bylať obratnou plavkyní a nechtí-la se mnoho vody.

Dnes byla neobyčejně dobré náladu, některou chvíli až rozpu-stitá, tak že obě děvčata ze žertu a směchu ani nevycházel, a mnohá, téměř až dětská směle a bujná rozpustlost v jejich zábahy se vy-skytla. Bylať ovšem Amálka Jindru dvě léta starší, ale milý di-blík, jakým Jarýnovie mazánek byl, uměl prostomilou povahou a nade vše příjemným chováním i starší společníky k živé, ba rozpu-stité zábahy sváděti, tím spíše po-volnou Amálku i při opravdivé povaze též někdy rádu se veselící. Vděcovství a vřstřednictví vždy však ve všem připadlo Jindře.

Ta i teď prováděla všechny své umilůstky v plavbě, zatím co A-málka, bojíce se od jakživa vody, na břehu jen stála, dívajíc se na o-bratnou sestřenicí a časem, když přišli se odvázovala, jí napomíná-je. Amálka se právě podívala na své hodinky; ukazovaly na půl páté. Podívala se, že už tak po-zdě, a vyzývala Jindru, aby přira-zila ku břehu, že už Lípa jistě při-jde, a pohlédla na stranu, kudy vedla cesta do postranního veho-du do parku, zahlídla právě Lípu veňže svého.

"Jindro, pan Lípa tamhle už přichází," upozornila hned Jin-dru. "Tato, kdyby to nebylo býva-lo už po osudném dni, kdy musila Lípu odprostiti, byla by jistě od-razila ještě dále od břehu a byla by nechala Lípu i s učením dobrou chvíli čekatí, ale nyní pohlédla jen zběžně v stranu, kterou se ozná-mený zvolna blížil, jsa asi sto krokův ještě vzdálen, otáčela sice loďku, ale nepospěchala s přístá-ním; nebylať ovšem více dvaceti krokův od břehu vzdálena.

"Amálko, hleď, stále použiju jenom krátkého vesla a připluju k tobě." A nestaraje se v nej-menším o Lípu, založila postranní vesla do loďky a uchopivši do ru-ky jenom řídící veslo, rychle se vztýčila.

"Pro boha, Jindro, nedělej hlou-postí, hleď, jak se loďka nahý-bá!" volala Amálka plna úzkosti. "Ale obava její pobádala Jindru jen k větší smělosti; hlasitě se sušije, ponořila veslo do vody, při tom však přilil se sehnula, loďka mohutně odrazem posá-

nuta otočila se a zajela v před; prudkým hnutím však zároveň se i naklonila, a neprozřetelná dív-ka, ztratit rovnováhu, vypadla z úzké a vratké loďky do vody. V pádu však právě tím, že loďka je-ště se točila, narazila hlavou o přední špičatou část člunku, a u-deření bylo značné, poněvadž bla-sitě zadunělo.

"Jindro!" vyrvalo se současně zoufale z hrdla Amálčina, a hrdlo její, křečí zataženo, nemohlo pak více již ani skřeku ze sebe vyda-ti, jen ruce její natáhly se pro-sebně v stranu, kterou Lípa při-cházel, k němuž i oči její jako skleně se upjaly.

Leč Lípa, blíže se, nebyl spustil s očí odváznou dívku na loďce a mimovolně zrychlil kroky své. A teď vida nebezpečí i pád Jindrin do vody, v jejíž vlnách jako těž-ká, bezduhá hmota okamžitě se ponořila a zmizela, i věda dobře, že je právě zde rybník nejlhubší, bleskurychle poskočil v běh a sá-hovými téměř skoky oči se v o-kamžení u pokraje rybníka; mži-kem odhodil kabát, vestu i klo-bouk a vrhl se do vody právě v tom okamžení, any se na hladině vodní, tam kde Jindra spadla, ob-jevovaly poslední bubliny. Něko-lika noemými rázy obratného plav-ce oči se u téhož místa a zmizel pod vodou.

Amálka nabyla řeči teprve v tom okamžení, když se Lípa vrhal do vody a vzkřikl i chvěje se leknutím na celém těle, s rukama sepjatýma hleděla v nevýslovné úzkosti k hladině vodní. Za něko-lik vteřin objevil se však Lípa již na povrchu, pravně drže druhou kořist svou nad vodou a blíže se pomalu, namáhavě ku břehu. Ú-zkostlivě hleděla Amálka k smrti ulekána na statného plavce, který s bezvládnou tíhou svou v hlubině dosti těžce se držel nad vodou; brzy však dostal se na měličé mí-sto, kde kráčeť mohl a hned po-tom vynikl u břehu až po pás z vody, stále Jindru nesa. Amálka spěchala na samý břeh ku pomoci.

Lípa si z hluboka oddechl a pak vystoupil z rybníka a odnesl mla-dou dívku na trávník, kde jí z le-houčka složil.

Jindra byla bez vědomí v hlu-bokých mdlobách. Voda z jejích šatův a s Lípy jenom srčela. Tvář mladé dívky byla bledá jako v smrti, řasy a klapyk zapadlé, rty zsinále. Lípa položil Jindru ústy k zemi a neohlížeje se nic na pří-tomnost Amálčino, vydobyl rychle z mokrého svého oděvu nožík a počal rozřezávati vsadu sešněro-vané šaty Jindřiny, chtěje jí u-volniti, aby snáze vydechouti mohla. Mezi tím rychle mluvil k Amálce: "Běžte, slečno, rychle do zámku, at co nejspěšněji přinesou šaty, teplé šály, prádlo a připraví slečnino lože; nechtí Katyška po-spíši, co může!"

Amálka již ubíhala. Lípa, od-skočiv několik krokův, kde ležely svlečené jeho šaty, zdvihl z nich jeden kus a počal tříti Jindře spánky, hlavu a ruce, položiv opět mladou dívku na jiné suché místo.

Hlava její spočívala na jeho klíně, kdežto sverchní část těla o-pírala se o jeho koleno; bohatý vlas dívčin se uvolnil a splýval v mnohých proudech vodou se lesk-noucích po šlji, zádech a prsou. Šat dříve přiléhající, teď rozvol-něný, nestavěl nyní tak půvabně stíhly vzrůst mladého děvčete na odív, za to však jsa mokrá y vo-dou skrz na skrz prosáklý, lípl se na tělo, a vina se bezprostředně k údům, prozrazoval mnoho z mla-dobujících vnad spanilého dítěte. Krásná tvář Jindřina, obestřena dosud smrtelnou bledostí, spočíva-la, podírána rukou mladého muže poněkud nachýlená na jeho prsou, mezi tím co on kleče u ní, stálým třením snažil se jiskru dřímajícího života k novému plameni opět rozsvítiti. Lípa nedbal sebe ani svého umdlen, jež cítil, ani zimy, jež jim lonovala, vzbuzována ša-ty jeho studenou vodou promoklý-mi, veškery zřetel a pše jeho o-brácela byla k jeho zachráněné. Co se a ní obíral, drže vnašně, bezvládné tělo v náručí, počítoval k mladé dívce tolik soustrastí, tolik přání a tolik zvláštního vře-lého soucitu, že mu bylo v okamže-ní tom tak blaže a slastně, jako ještě nikdy před tím. Bylo mu jako by byl nalezl vzácný poklad uade vše drahocenný a stal se o-kamžikem z chudáka bohatcem, i při tom však přilil se sehnula, loďka mohutně odrazem posá-

Piana na mírné splátky!

Jsou to piana zaručená šestatřicet let v obchodu s pi- any je rekord
A. HOSPE CO., Omaha, Nebr.

Doporučujeme

HOSPEOVA

PIANA.

Jsou zhotovena z Walnut oak aneb mahagonu. Pěkná de-čka na každém.
Mírné měsíční splátky, anebo za hotové.

Oběhrami piana a varhany velmi lacino. Dopíste si o ka- talog a cenník. 43-11

A. HOSPE CO.
1513 Douglas ulce. OMAHA, NEB.

jako by držel v objetí celé své bla-ho. Sklonil se v podivném o- kamžení u pokraje rybníka; mži-kem odhodil kabát, vestu i klo-bouk a vrhl se do vody právě v tom okamžení, any se na hladině vodní, tam kde Jindra spadla, ob-jevovaly poslední bubliny. Něko-lika noemými rázy obratného plav-ce oči se u téhož místa a zmizel pod vodou.

hlubokým oddychnutím praví- delně se zdvihajících již prsou. A po chvíli hnula sebou Jindra po- znovu, prohlédla opět — a teď se- pravy jasný i uvědomělý pohled pa-č na tvář mladého muže, který a vronice ústastenství k ní pohlé- žel. Zrak její spočívaly po deš- chvilí na Lípovi bez ústastenství, až pak zasvitly jako by ohněm, a na tvář Jindřinu vstoupilo nřná- blahé usmání. V tomže okamže-ní se však i pohnula a v obličej jejím zjevil výraz bolesti; ruka její vznesla se k hlavě blízko spánku, kde se jí dotknuvši, s lehkým m- úpěním za ní se chopila.

"Ach, ta bolest!" ozvalo se sy- ní slabě z úst.

(Pokračování.)

Jako nová žena. — "Než jsem začala užívati Hoboko," píše p. Steve Koloza ze St. Peters, Moat., "lékaři se mne vzdali. Nebyla jsem s to nic dělat. Po užívání va- šeho léku jsem zdráva a jsem s to všechnu svoji práci vykonávati. Čtím se jako nová žena."

Takové je nověvzdání z dáli i s blízka o tomto starém dobow vy- zkoušeném bylinném léku. Dra- Petra Hoboko není lékem lékárn- ekým. Dodává se lidem přímo od jediných vyrobitelů Dr. Peter Ho- hrney & Sons Co., 19—25 So- Hojne ave., Chicago, Ill.

Důležité a zajímavé pro Čechy !!

Přijali jsme jednatele pro největší literární novinku letošního knižního trhu amerického a sice znamenitou knihu, pojednávající o staré vlasti naší, dle znamenitého učenec, prof. Will. S. Monroe

"BOHEMIA AND THE CECHS"

Je to práce opravdu vzácná, která zvláště se hodí jako neocenitel- ný dar pro naši dorostlou mládež, která se Monroeova kniha seznamá nejen s historií, ale i přítomným stavem a poměry Čechů ve staré vlas- ti. Úprava je umělecká a kniha je bohatě ilustrovaná. Cena pěkně vázaného výtisku \$3.00. Přihlášky adresujte na náš závod. 17-4gr

Nejlepší farma

Pro chov hovězího dobytka a prasat. Hojnost pastvy a sena. Blízko do města. Tento pozemek se prodá v celku neb se rozdělí na menší farmy. \$4,000.00 v hotovosti, jest vše, co je třeba na koupení 160 akrů.

Píšte na:
J. J. KOLIHA,
DODGE, NEBRASKA

SEVERO-NĚMECKÝ LLOYD

Pravidelná poštovní a přepravní doprava z Baltimore do Brémen

plně po nových dvojnásobných poštovních parnicích od 7,500 do 10,000 tun zmocnění:

Rhein, Main, Neckar, Cassell, Breslau, Koeln, Hannover, Frankfurt, Brandenburg, Chemnitz

11. kajuta z Baltimore do Brémen od \$55.00 nahoru

Tyto parníky mají pouze jednu třídu kajut, která označena jest jak- ňi kajuta.

Vše zmočená parníky jsou výhradně nové, vřetně zbudovaná s extra- sařím, pokaje kajutní na palubě. Elektrické osvětlení ve všech prostorách. Dáší šperky poskytují generální jednatele.

aneb jejich zastupel v zemi.
A. SCHUMACHER & CO., No. 7. S. Gay St., Baltimore, MA.
H. CLAUBENIUS & CO., 96 Dearborn Str., Chicago, Illinois.